

KİRLİ YAĞMURLARIN GÖKKUŞAĞI

E-KITAP SERİSİ

Bir Adamlık Hikâyeler

GRI ŞEHIRLER

MUZAFFER BAYRAM

MUZAFFER BAYRAM

Muzaffer Bayram 1978 Siverek doğumlu. 7 yaşına kadar Adana'da, 18 yaşına kadar Siverek'te yaşayan Bayram, üniversite için 5 yıl İstanbul'da bulundu. 2001 yılından beri Kıbrıs'ta yaşıyor. Yıldız Teknik Üniversitesi İktisat; Yakın Doğu Üniversitesi MBA mezunu. 2018 yılında Dicle Üniversitesi'nde işletme doktorasını tamamladı. Evli ve iki çocuk babası olan Bayram, Kıbrıs'ta özel sektörde yönetici olarak çalışıyor.

Çeşitli sivil toplum kuruluşlarında aktif görevler alan Muzaffer Bayram aynı zamanda “Türkiye Yazarlar Birliği” üyesi. Bayram, Guinness Rekorlar Kitabı'nın aynı anda dünya kitap okuma rekorunun kırıldığı 2012 yılında etkinlik organizasyonunu gerçekleştiren Sivil Der adlı sivil toplum kuruluşunda başkan olarak görev aldı. Bu etkinlikte Siverek'te 30.231 kişiyle aynı anda Ahmet Arif'in “Anadolu” adlı şiiri okunmuştur. Kıbrıs'ta amatör bir tiyatro grubunda da görevler almış Bayram'ın aynı zamanda tiyatro oyunları bulunmaktadır.

Yazarın daha önce yayınlanmış üç kitabı bulunuyor:

“*Yolcu*” (Kitap Atelyesi,2007) adlı kitap bir tiyatro oyunu.

“*Âdem'in Günlüğü*” (Kitap Atelyesi,2007) adlı kitap bir sokak çocuğunu anlatan hikâye.

“*Bir Adamlık Hikâyeler*” (Cinius Yayınları,2010) adlı bir roman.

Yazardan,

“Adam doğruluyor yerinden, söyleyecek bir şeyler arıyor. Hafızasında hiçbir şeyi yok. Tüm kelimeleri uçup gitmiş. Tutuşmuş bir kelebeğin kanatları gibi sözcükleri.”

Adamın Hikâyesi’nden Alıntı

Hikâye adamın üç günlük bir yaşamını konu alıyor. Kitap şehri ve insanları renkli bir betimlemeyle, bir gözlemci olarak anlatıyor.

Kendimize özel hikâyelerimiz olduğuna inanıyorum ben. Kaynağını insan olmamızdan alıyor bu hikâyeler. Bu yüzden rengârenkler. Coşkun ve şiirseller. “Adam”ın hikâyesi ve hikâyesizliği de bu kaynaktan besleniyor. Ve bu hikâyesizlik hepimizin hikâyesizliği oluyor. Bu hikâyelerin hepimizin hikâyeleri olması gibi.

Muzaffer Bayram
Girne, KKTC

Kirli Yağmurların Gökkuşuğı

“Adam çok uzun yürümeyi düşledi bu ara.
Yağmur gri yağdı, kirlendi düşleri.”

Soğuk bir hava vardı dışarıda, karanlık erken çökmüştü şehrin üstüne. Kabanına sıkıca sarılmış bir adam evine doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. Yüz hatları donmuştu. Kaşları çatılmış, bir daha eski halini almamıştı. Kaşı üstünde bir yarık vardı adamın. Gözlerinde bir şeyleri unutmuş bir ifade, dalgın bakıyordu. Sokağı dönerken kabanının yakasını bir eliyle düzeltmiş; hızlı ama telaşsız yürümeye devam etmişti.

Evinin bulunduğu sokağı girmişti adam. Üşüyen ellerini ovuşturmak istiyor ama üşenip vazgeçiyordu. Sokağın girişinde tek katlı bir kulübe vardı. Buradan geçerken her seferinde bilmediğı bir nedenle içi ürperiyor,

bir korku sarıyordu yüreğini. Kulübenin önünde bir elektrik direği bulunuyordu. Elektrik tellerine takılmış birkaç uçurtma yağın yağmurla buruşmuş, rüzgârla parçalanmıştı. Elektrik direğinin üst kısmında kabloların oluşturduğu bir karmaşa hakimdi. Adam o karmaşada kuş yuvalarının olduğunu düşünürdü hep. Mahallenin çocukları bu elektrik direğinin altında toplanır, bir oyun çılgınlığında bu direği taşa tutar, ampulünü kırarlardı.

Çocukları yoktu adamın. Çocukluğundan hatırladığı bir şeyi de yoktu. Bu sokakta gözlerini hayata açmıştı sanki. Kimi kimsesi yoktu. Hava zemheri soğuydu. Yakında kar yağardı. Günlerce yatağından çıkmazdı böylelikle. Uyumaktan haz alıyordu adam, doymak bilmiyordu uykulara. Gözleri kapanıyordu uyurken, sonra her şey kapanıyordu. Pencerelerin örtünmesi, perdelerinin çekilmesi gibi bir şeydi uyku. Soğuğa rağmen, hayalini kurduğu yatağı içini ısıtmış, tatlı bir uyusukluk duymuştu bedeninde. Evini gördüğü zaman adımları hızlanmıştı.

Kirli, siyah renkte bir kabanı vardı adamın. Evinde dahi kabanını bir an sırtından çıkarmazdı. Sadece uyurken, yatağın yanı başında duran sandalyenin üstüne bırakırdı kabanını. Ahşap bir masa bulunurdu sandalyesinin yanında. Masasını, sokağa bakan pencerenin önüne yerleştirmişti. Geceleri sokaklar

tenhalaşınca pencereyi açar, geceyi ve sokağı seyretmeyi severdi. Bir sedir üstünde kirli, düzensiz yatağı; duvara kocaman çivilerle asılmış askısı ve askı üstünde elbiseleri vardı. Bir de odun sobası vardı odada. Her an düşecekmiş gibi duran bu sobadan sızan is nedeniyle tüm oda kararmıştı. Odanın kapısı küçük bir koridora açılıyordu. İki kişi zor sığar bu koridor, mutfağı ve tuvalet olarak kullandığı o duvarı çökük yere uzanıyordu. Odada ağır bir rutubet kokusu vardı bir de.

Kapıdan girer girmez doğruca yatağına uzanmıştı adam. Yatağın içi buz gibiydi. Birazdan ısınacaktı ama birazdan başka bir dünyaya adım atacaktı. Usulca kayacaktı bu dünyaya. Nasıl geldiğini kendisi de bilmeyecekti, ne zaman geldiğini de. Boşluğı bırakılan bir taşın akışı gibi pürüzsüz, öyle mükemmel, akıverecekti. Gece onu saracaktı, sonra gündüz. Sonra bu sarmaş dolaş devam edecekti.

Musluğı yine damlıyordu; boş veriyordu adam. Acıkmıştı ve kapıyı kapamamıştı galiba, umursamıyordu. Isınan yatağında gevşemişti şimdi. Rüzgârlı bir havada bulutların gökyüzünde akıvermesi gibi, hızlı, bir şeyler akıyordu adamın gözlerinde. Gökyüzünde kuşlar vardı. Her çeşit kuş süzülüyordu gökyüzünde. Güneş batmak üzereydi. Gökyüzü, alacakızılıkta uçsuz bucaksızdı.

Parmaklarındaki ağrılardan olacak, uyku tutmadı gözlerini. Parmaklarından kan çekiliyordu sanki. Suların çekilmesi gibi bir kıydan parmaklarının kuruduğunu, kuraklaştığını, çatladığını hissediyordu. Nasıl ve ne tür bir acıydı bu, anlam veremiyordu. Yatağından, hele artık tamamıyla ısınmış yatağından kalkmak istemiyordu adam. Biraz gayretle doğrulabildi ancak. Damlayan musluğun başına gitti. Susamıştı. Su içti önce, parmaklarını iyice yıkadı sonra. Pantolonuyla kuruladı ellerini. Normal olmayan hiç bir şey göremedi ellerinde. Bu kuruma neyin nesiydi? Tekrar yatağına yöneldi.

Musluğu damlıyordu hala, ayakları üşüyordu. Ayaklarındaki üşüme hiç geçmezdi; çift çorap giyerdi kışın. Bu gece bir başka sızlıyordu ayakları. Böyle uyuyamazdı. Ama kalkmayacaktı yatağından, uyumaya azmetmişti adam. Yatağında döndü, durdu. Tam dalacağı esnada ayaklarındaki sızı azıyor, o uyku ülkesine girmesine izin vermiyordu. Çok zaman geçti böyle. Neden onarmıyordu ki bu musluğu? Neden onarsın ki peki? Ne güzel damlıyordu işte. Evin içinde bir ses oluyordu hem. Tak... Tak... Tak... Saatin takırdaması gibi bir şeydi bu. Tamir ederse musluğunu, zaman akmayacaktı artık. Hep bu zamanda kalacaktı adam. Bu kafesten çıkamayacak, nefeslenemeyecekti. Nefes alamıyordu adam; soluğu tıkanıyordu. Esmere teni kızarıp bozarıyordu. Tak... Tak...

Tak... Nefesleniyordu yeniden; gevşiyordu adam yatağında. Her bir damlada küçük bir dalga oluşuyordu. Dalgalar büyüyordu sonra. Sular altında kalacaktı bu ev. Tak... Tak... Tak... Damlıyor musluğu. Bir göle akıyor damlaları. Çarşaf gibi uzanan bir göl, oynayan balıklar. Gür bir çınarın gölgesi akıyor göle. Bir çocuk göl sularında taş sektiriyor... Uyumuştur adam.

2

Musluğu hala damlıyordu; ayaklarındaki sızı azmıştı. Dayanamayacağını anlamıştı adam, istemeyerek doğrulmuştu yerinden. Sokağa karanlık iyice çökmüştü. Yaz olsa, şimdi ne güzel olurdu yaz esintisi. Pencereleri sonuna kadar açar, sandalyesinde oturur, geceyi dinlerdi. “Cırcır böcekleri kışın neden ötmezdi ki? Belki o zaman daha rahat uyurdum.” Ayaklarındaki sızı bedeninde yukarılara doğru tırmanıyordu şimdi. Bir doktora görünmeli miydi? Soğuktan olacak ayaklarındaki bu sızı, elbet geçerdi. Annesi burada olsa, ayaklarını ovardı mutlaka. Elleri ayaklarında ağır ağır gezinmeye başlamıştı.

Penceresinden sızan ışık bomboş odada yankılanıyordu. Yankılanan odanın sessizliğiydi. Renksizliği, cansızlığı yankılanıyordu duvarlarda; hayatın bildik suskunluğu yankılanıyordu. Sessiz bir nehir gibi bu

yankılar, odada, duvarında usul akıyordu. Adam soğuk ellerini sıcak bedeninde hissederek, bir ruh gibi öylece, yatağında oturuyordu. Çıkmazlarına dayanmıştı yine, içi sıkılmaya başlamıştı. Misafir istemeyen ev sahibi gibi yorganını kafasının üstüne çekmişti sonra.

Burnuna ekşi bir ter kokusu geliyordu. Bir de... Evet, bir koku daha vardı. Bu kokunun ne olduğunu çıkaramıyordu bir türlü. Evdeki rutubet kokusunu bilirdi, rutubet değildi bu koku. Komşusunun çöpe dönmüş bahçesindeki çürümüş çiçek kokusunu tanırды, değil, bu farklı bir kokuydu. Bir kadının da kokusu farklıdır; bir ölünün kokusu da çok farklı. Koku ölümün kendisidir. Değildi hiç biri.

Bildiği tüm kokuları, isim koyabildiği, sınıflandırabildiği kokuları düşünüyordu adam. Yemek kokusu mesela. Her yemeğin kokusu farklı olurdu ya, yemek kokusunu bir sınıfa koyabilir miydi? Çocukların bir sınıfa konulması gibi okullarda. Hepsi bir başka çocuktu oysa. Hepsi farklı kokardı ama aynı sınıfta okurlardı. “Yemek kokusu işte,” diye sevindi. “Değil, yemek kokusu da değil bu.” Yağmurun kokusu da farklıdır; hafiftir yağmurun kokusu. Ama tüm hücrelerine kadar işler, belki de hafifliğinden böyle, derinlerine kadar gidebilir insanın. Yağan karın, rüzgârın da kokusu vardır. Bir de aşkın kokusu vardır. Aşkın kokusu, bahar kokusu gibidir. Taze

bir kokudur aşkın kokusu. On beşinde genç bir kız gibi kokar bahar; hayat kokar. Ama hayat, aşk kokusu gibi kokmaz.

“Yatağın altında bir böcek ölmesin?” diye irkildi adam; yatağından kalkmaya heveslendi. Küçük bir andı bu sadece, vazgeçti. “Herkes istediği yerde uyusun, rahatsız etmemek gerek.” Kendinden nefret eden bir tebessüm belirdi yüzünde. Yorganı başının üstündeydi hala. Yorganın altındaki sıcaklık güzeldi. Bir kedi gibi olduğu yerde gerindi adam. Boynunu yorganın toplanan bir yerine dayayarak, yüzünde o tebessüm, kokuları, sızlayan ayağını unutmuştu şimdi.

Unutmuştu yaşadığını.
Verilmiş sözleri yoktu artık,
unutmuştu sözlerini.
Diline ulaşan, ulaşmayan
Dilinde kaybolan tüm sözlerini
unutmuştu.
Yolları unutmuştu,
yolculukları da.
Bir tebessüm dudaklarında unutmuş
Uyuyordu.
Saatler yoktu artık,
Doğan güneş yoktu.

Dışarıda koşuşturmalar,
Dışarıda hayat vardı.
Ama yoktu bir şey,
Bir ara verilmişti hayata.
Çatılmış kâşlara ara verilmişti,
Gerilmiş yüzlere bir ara.

Tatlı bir şeyler vardı ileride. “Arı kovanları mıydı, şu gölün çınarının dallarında sarkan ya da çınarın gölgesi mi, bu tatlılığı yayan ortalığa. Gölgesinde dolanan bir çocuk, yalınayak, toprağı hissedenden ayaklarında. Saçları biraz uzamış; hafif bir rüzgâr. Gözleri dalgın, gökyüzünde bir şeyler arıyor, ayağına tırmanan karıncadan habersiz. Evde yemek pişiren annesinden ve çoktan bir haber alamadığı babasından. Bir de üşüdüğünden çocuk, habersiz; acıktığından bir de, içindeki o yaman arayıştan. Güneş gökyüzünde asılı, öyle tepesinde. Bir çınar gölgesi, en az kendi kadar heybetli. Bir de kovanlar var, bir de toprak, bir de oyunları var çocuğun. Bir başka dünya kafasında. Gözlerinde gökyüzü, yeryüzü farklı. Güneş farklı doğuyor, kuşlar farklı uçuyor orada. Her şey basit ama. Belki de böyle bir dünya yok. Bir çocuk dünyasında neler olurdu ki?”

Adam yatağında kıvrınmaya başlamıştı; kafası allak bullak. Sanki bir istilaydı yaşadıkları. Bir anlam vermeye

kalkışıyordu olanlara, sonra boş veriyordu; kabullenmişti her şeyi. Akan burnunu, sızlayan ayaklarını, damlayan musluğunu ve yalnızlığını; kirli kabanını, günden güne kötüye gidişini boş vermişti. Odası ruhu gibi bomboştu, dünyası da odası gibi. Yatağındaki kokular gibi kokuyordu dünyası. O yine boş veriyordu. Hiç bir şey vermiyordu aslında. Her şey kendiliğinden oluyordu. O sadece bir şey yapmıyordu.

Sinirleri alınmış bir hali vardı adamın. Mutluluğunda ve hüznünde sınırları vardı. Rahattı adam. Bir sanığın demir kapıları geçmesiydi onunkisi. Eşiğini geçtiğini biliyordu tüm mahkemelerin. Geride bir dünya kalmıştı, ne fark ederdi. Bir başka dünya, bir başka gerçekliği içinde yaşadığı; ama dokunulabilir. Bu çok önemliydi işte: Dokunabiliyordu adam kendi gerçekliğine. İkinci bir yüzü yoktu yaşadıklarının. Dışarıda dokunulamayan bir hayat. Bir şeyler doğuyor, yenileri ölüyordu ama acıtmıyordu onu. Şu ayakları olmasa ve acıkmasa; şu musluğu damlamasa, yeterdi.

Adam artık uyuyamayacağını anlamıştı. Sızlayan ayaklarının, kanı çekilen parmaklarının kötü bir tesadüf olmadığını biliyordu. Balıkgözlü çocuğun o kadar masum olmadığını düşünüyordu şimdi. Kalktı yatağından. Kabanını sırtına giyindi. Kapısını bile kapamadan evinin, sokağa çıkmıştı. Saat gece yarısını geçmişti şimdi. Tenha

bir soğuşu vardı sokakların. “Nereye gitmeliydi?” Ayakları yatağının çekiminden kurtulamamıştı hala, adam inatçı. Uykusu gelinceye, yorgun düşünceye kadar sokakları dolaşacaktı. Bir şeyler düşünmeyecekti hem, bir şeyleri görmeyecekti.

Sokağın başındaki kulübenin yanına gelmişti. İçindeki o tuhaf ürperti gelip yüreğinde yer etmişti yine. Tüm çocuklar uyuyordu bu saatlerde. Babaları da uyumuş olmalıydı ve anneleri. Bekçiler ve polisler de uyuyordu. Kulübenin önünde o elektrik direğinin lambası yanıyordu. Kuşlar da belki uyumuştı, cırcır böcekleri de. Bir taş almıştı yerden istem dışı. Çamurlu taşı ellerinde ovarak evin etrafında dolanıyordu şimdi. Sağa sola bakmıyordu adam, hiçbir şey kollamıyordu. Gerinerek yürüyordu evin önünde. Sonra bir heykel gibi elektrik direğinin aydınlattığı o ışık çemberinde öylece bekledi bir süre. Bir ikircik yaşıyordu adam; burun delikleri titriyordu. Sonra birden, geriye bile bakmadan evinin yolunu tutmuştu.

Taşı kabanın cebine sokmuştu yürürken. Denizden çıkmış bir dalgıç gibi arınmış, yorgun düşmüştü. Evine varınca kabanını bile çıkarmadan yatağına girivermişti adam. Eli kabanının cebinde, taşı kavramıştı. Sıcak bir eli tutuyordu sanki. Farklı bir duyguydu bu: Soğuk bir güven duygusu. Soğuk, perdesiz bir evin güveni. Yemek pişmez,

çocuk cıvıltıları duyulmaz bir evin güveni. Sabaha ne kalmıştı?

Kafasında türlü düşünceler geçiyordu. Ardı arkası gelmiyordu akıp giden bu düşüncelerinin. Birinin bittiği yerde, bir diğeri başlıyordu. Gökyüzünü izler gibi izliyordu bu akıntıyı. Bazen cebinde bulunan taşı sıkı kavriyor; bazen çözülüyordu parmakları. Ama bir gözünü emanet etmiyordu hiçbir şeye. O göz bir yabancının emanetiydi, bir masalcının gözüydü bu göz. Bir masal için yolluklar hazırlıyordu kendisine. Her masal bir yoldu çünkü, bir yolculuktu biraz. Ama az olan hayattı, yollar değil. Annesi de masallar anlatırdı kendisine. Bu masalları kaybolmuştu bir yerde. “Nerelere gitmişti adam; nerelerde yitmişti?”

Uzun bir zaman bir soruyu ciddi sormamıştı kendisine. Kimselere ciddi sorular sormazdı zaten. Bildiği şeyleri sormak istemezdi; bilmediklerini öğrenmek. Ve öğrenmemek için görmemeye çalışırdı; duymamaya ve de hissetmemeye. Bildiği her şey biraz incitmişti kendisini. Bildiği şeylere inanırdı çünkü adam. Masallar hayatı anlatmıyordu artık, kitaplar da. İçinde beliren sorular, içinde bu hesaplaşma kıvılcımı, korkutmuştu adamı. “Boşuna değildi demek bir balığın uçmak istemesi.” “Buna göz yumamazdı.” Sadece gözlerini yumacaktı adam ve uyuyacaktı. Yeniden başlayamazdı hiçbir şeye.

İçindeki aşkın ateşi tutuşmaya dursun, bir daha iflah olmazdı. Söylendi adam, huzursuz. Gözlerini açmamaya yemin etti sonra.

Böyle ne kadar durdu bilmiyor. Sonra zaman kavramı yok olmuştu. Uyumuş muydu; uyanık mı rüyalar görmüştü, belli değil. Gözü pörtlemiş çocuk sokulmuştu yanına “Uçmak gerek,” demişti. “Uçmak, başka bir şey değil.” Ve o balık, gölün karanlık bir köşesine büzülmüş, gözleri kapanmayı bilmez, öyle bekliyor. Beklemek ne kadar zordu, bekliyordu balık. Sonra yine bekliyordu. Bu beklenti öldürüyordu kendisini; umutları yitiyordu balığın, bekliyordu.

Çocuk gökyüzüne bakıyordu önce, sonra annesine. Babasını arıyordu gözleri, korkak. Çocuk korkuya kesmiş. Dokunsan korkular yağacak gökyüzünden. Dokunsan donup kalacaksın oracıkta. Bir ağlayabilse çocuk, bir çığlık olup bağırabilse korkusunu, yağmur yağacak o zaman. Belki gölleri suyla dolacak yeniden. Belki yüzeyinde bu gölün balıklar oynayacak; kuşlar gökyüzünde süzülecek ya da. Balıklar uçabilecek belki de. Adam balığa ve çocuğa çok acıyordu. Adam da korkuya kesmiş, bekliyordu.

3

Adam gözleri şişmiş bir halde yatağından doğruldu. İfadesiz gözlerle çevresine bakındı bir süre. Nerde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eli cebindeydi hala. Güneş doğmak üzereydi ve odanın içi soğuktu. Soğuk canına batıyordu adamın. Gözlerini kısarak şöyle bir odaya bakındı. Başını salladı sadece.

Bir hırsla öylece attı kendisini dışarıya. Ayakkabısını daha düzgün giymeden, koşar adım çıkmıştı evinden. Eli cebindeki taşı sımsıkı kavramış, yürüyordu. Dolmuş durağında bir işçi uykulu gözleriyle servis aracı bekliyordu. Biraz ısınabilmek için yerinde zıplıyor, ellerini ovuşturuyordu. Parmaklarına hohluyordu sonra. Kendisine bakmamıştı bile. Varlığı yokluğu birdi şu dünya için. Söylenmişti adam, hayıflanmıştı. Ne vardı kafasını çevirip şöyle bir baksaydı kendisine?

Burnundan soluyordu adam. Taşı sıkın parmağı çatlayacak sanki. Elektrik direğinin altına gelmişti yine. Işığı halen yanıyordu direğin; gökyüzü temizdi. Cebinde taş ağırlaşmıştı birden. Adam boş bulunsa o yöne düşecek.

Bir an öylece kaldı, hareketsiz. Neydi bu elektrik direğiyle alıp veremediği? Bir ürperti hemen ardındaydı. Bir bilinmezlik, bir karanlık... Bir kaçma isteği duydu içinde, dayanılacak gibi değil, ne yöne olursa olsun. Nefesi tükeninceye kadar koşmak; sonrasını hatırlamamak. Kaybedilmiş bir savaşın artığı gibi geriye, evine doğru tutmuştu yönünü. Duraktaki işçi yoktu şimdi. "Hala üşüyor muydu acaba? Hohluyor muydu içinin buharını ellerine? Peki, elektrik direğinde kuşlar yaşar mıydı?"

Adam eli ceplerinde dönüyordu evine. Mahallenin çocukları ne derdi, onu böyle görünce? Çocuk kahkahaları cınlıyordu kulaklarında. Pencereleeri tüm evlerin, açılıvermişti birden. Çocuklar evlere sığmıyor, pencerelerden sokağa akıyordu sanki. Anneleri azarlıyordu çocukları. Sanki bir uçurtma şöleniydi gökyüzü. Sanki evi yoktu adamın. Bu yol çok uzundu. Bir ömrü yürüyecekti bu sokakta. Bir ömür yetmeyecekti sonra.

"Bir zaman geceler dilsiz

yataklar sıcaktı.

Uyku uysal bir kuştı.

Her dala konardı."

Bitkin bir halde kapıdan girivermişti adam; elleri hala cebinde. Cebinde soğuk bir taş. Çamurlu, şekilsiz bir şey. Yatağına kaymıştı adam. "Hasta oluyorum," diye

düşündü sonra. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti kendisini. Hala üşüyordu.

*

Adam yatağından doğruldu; gözleri kan çanağı. Gözlerinde kurumuş bir sızı; bedeni bir alevde titriyor; yatağı sırlıklam. Ayağa kalkmaya gücü yetmiyor adamın. Midesinde büyük bir açlık, bedeninde titremeler. Boncuk boncuk terler döküyor adam. Gözleri kararıyor bir ara. Kendine gelince burnunu çekiyor; bir iki öksürüyor. Ağzında iğrenç bir tat. Kocaman bir odun sobası hayal ediyor adam: şu masa kadar, belki daha büyük. Ve çam ağacından bir yığın odunu; sobası üstünde kaynayan su testisi. Sıcacık bir banyo geçiyor adamın gözlerinden. Sonra sakız gibi çamaşırlar, çam kozası kokan. Kendine gelir o zaman, bir şeyciği kalmaz.

Gözlerini istem dışı kısıyor adam, kaşı çatılıyor öyle sert. Tekrar öksürüyor. Odadaki sobayı yakmak istiyor, bir derman yok dizlerinde. Takati de... Ve odunu. Adam zangır zangır titriyor; bir yumak olmuş adam. Yatağına deviriyor kendini. Bir kayıp hissi gelip oturuyor yüreğine. Eli cebine gidiyor hemen. Taşı cebinde hala. Elleri taşın kurumuş çamuru; yatağı terden sırlıklam. Kafasına çekiyor yorganını, daha fazla üşüyor. Bir şeyler söyleniyor

dudaklarında; bir şeyleri çiğniyor sanki. Elleri bacakları arasında, ellerinde sımsıkı tutuğu taşı.

Islak bir gökyüzü aydınlığı
Puslu bulutlar.

Puslu gün,
Puslu insan yüzleri,
Gülüşler sezilmiyor.
İs tutmuş bir güneş,
Yamalı bulut.
Islak bir titreme.

Kırmızı bir gül.
Ve beyaz.
Papatyalar çiğnenmemiş,
Uzamış gitmiş lale.
Kırmızı ama puslu.

Evler birer karartı.
Esen rüzgâr öfkeli bir şeylere.
Dünya o yana yatıyor.
Adamın saçları uzamış,
Adamın sakalı.
Kaşları uzamış adamın.
Yalınayak.

Islak yeryüzü çamura dönmüş.

İleride gür bir orman,

Koyu yeşil kokan.

İlerisi evsiz,

Çıplak dağlar.

Gökyüzü kirletilmiş bir beyaz,

Evler kirli.

Yosun tutmuş her biri.

Penceresiz,

Evler insansız.

Sokaklar çocuk dolu.

Sokaklar elektrik direkleri.

Sokaklar ıslak.

Taşları yok sokakların.

Uçurtmaları yok gökyüzünde.

Çocuklar artık çizgi filmler izliyor,

Bir de adamı.

Adamın elinde kocaman bir taş,

şu dağlardan koparıp aldığı

Ama ağır.

Adamın elinde gazeteler

Ve ekmeği.

Ve bir valiz elinde,
İçinde çiçek tohumları.
Adamın elinde yırtık bir albüm,
Kirli bir kravat,
Renksiz.
Bir deste mektup elinde,
Ve evinin anahtarları.
Uçurtmalar yok gökyüzünde.
Gökyüzü ıslak.
Gökyüzü elektrik telleriyle soluksuz.

Rüzgâr esiyor
ama kızıla çalmış rüzgâr.
Tozu kızılında taşıyor.
Uzak haberler taşıyor bir de
ve deniz kokusunu.
Adam mektuplarına sarılıyor,
uçacaklar sanki.
Beyaz bir güvercin olacaklar.
Belki de sonra yağmur yağacak,
ıslanacaklar.
Buruşacaklar,
mürekkepleri akacak.
Adresleri dağılacak sonra.
Hiçbir adresi ezberinde tutamaz adam.

Bir kadın yaklaşıyor yanına,
Öyle umursamaz,
Öyle yüksekten bakıyor.
Adam uçurtmaları göremiyor
o bakarken.

Adam direklerini göremiyor sokağın.
Kadın gülüyor.
Kadının gülüşünde bir ıslaklık.
Sesi çnlıyor gülüşünün,
ve çocukların el çırpışlarının.
Kirli rengi asılı kalıyor sokakta,
dişlerinin.

Bir adam süt satıyor,
diğeri domates.
Kadınlar evlerde yemek pişiriyor.
Yemek kokuları siniyor sokağa
Kediler yok ortalıkta.

Çocuklar evlerine dağılıyor.
Oyunları dağılıyor çocukların.

Adam boğazında bir kurumayla doğruluyor yerinden; gözlerini açacak durumda değil. Sayıklıyor adam: "Ayakkabılarım nerede?" Sokağa atmalı kendisini; yardım dilenmeli belki. Belki düşer de yerlere, birileri olur

çevresinde. Bir korku gelip yüreğine oturuyor. Bu oda korkutuyor adamı. Birileri yanında olsun istiyor, kim olursa. Önemi yok konuştuklarının. Önemi yok kokularının; korkularının önemi yok. Doğru olanın, yanlış olanın... Biraz sıcaklık sadece.

“Boşuna,” diyor biri uzaktan,

“Boşuna direniyorsun. Nereye? Gel.”

Bir daha sormayacak bu soruyu biliyor adam. Biraz ısrar etse bari, alıp kolundan çekse kendisini. “Bırakmam,” dese. “Gidemezsin.” Sonra sırtını dönüyor kaçır adım uzaktaki sesin sahibi. Acelesi var belli. Bir yere gitmeyecek oysa, biliyor adam. Gözleri kaçamak bakıyor zaten. Belki de bir oh çeker derin; nefesi kokar. Belki bir daha dönmez de yüzünü, yürür. “Boş ver,” diyor adam. Sesi çatallaşır. “Şu titreme baş belası.”

Adam zor bela, kan ter içinde yerinden doğruluyor. Yatağının altında kirli çamaşırlarını çıkarıyor poşetten. Kırış kırış hepsi; kokuyor. Adam seviniyor. “Burnumdaki kokular buydu demek.” Sonra bir küfür ediyor içinden. Sırlıklam elbiselerini değiştiriyor; yorganını ters çeviriyor. Kirli elbiselerden bir kaçını yatağın ıslak örtüsüne yayıyor. Çeşmenin başına gidiyor sonra. Ellerini yumuyor buz akan suda; yüzünü sonra ve ayaklarını. Hala titriyor adam. “Sobayı yakacağım,” diyor. Odunu yok biliyor. Kırık kapıya ilişiyor gözleri, gülüyor. “Ev bir şeye

benzeyecek artık.” Adamın gözlerinde uyuyan o alevler uyanıyor. Yine de bir garip bakıyor adam; bir garip üşüyor.

*

Koridorun kapısını kırarken zorlanmıyordu. Oda, kapıdan fırlayan tahta parçalarıyla dolmuştu. Adamın alnından boncuk boncuk terler damlıyordu. Biraz önceki yorgun adam yoktu şimdi. Gücü tükenmiş, kanı çekilmiş, titremeler içindeki adam yoktu. Öfkeye benzer bir hırsla kapıyı küçük parçalara ayırıyordu. Elinin kimi yeri kanyordu adamın. Kıramadığı parçaları duvarın bir köşesine dayıyor, ayaklarıyla abanıyordu bu parçalara. Koridoru kapısızdı artık. Sobasını ağzına kadar doldurmuştu. Masanın altına yığıldığı gazeteleri de kullanmıştı sobasını yakarken.

Odanın buzdan havası kırıldı önce. Kapının kırılması gibi değildi havanın kırılması, sessizdi. Adım adım kırılıyordu odanın soğuğu. Adam odaya yayılan sıcaklığı içinde duyuyordu. “Neydi Allah’ım o titremeler. O dehşet üşüme, neydi?” Boğazı hala yanıyordu adamın. Dışarıdan sesler geliyordu. Sobanın yakınına, dizleri üstüne oturmuştu. Ateşi suratında hissediyordu şimdi. Sobanın ağzına kadar dolu olması yetmemişti ona ilkin;

gözü doymamıştı. Isıtamaz sanmıştı kendisini. Titremeleri geçmez sanmıştı.

Uykusuzluk çok kötü bir şeydi. Nicedir kapadığı defterleri açılıyordu bu gece. Işıklar sızıyordu kara ciltli defterinden. Adam bir denge yakalamış oysa. Kafasında o bulanıklık yok. Su temiz değil ama bulanık hiç değil. Her şeye bir sünger çekmiş adam. Yaşayacak kadar çalışıyor ve biriktirmiyor. Gelecek endişesi duymuyor. Beğenilme, anlaşılma, hoş görülme... Geçmiş endişesi de duymuyor içinde. Doğru ve yanlış olan için kaygılanmıyor artık. Doğrular ve yanlışlara rağmen hayat devam ediyor. "Kirli bir gürültü sokaklardan taşan. Ve seyyar satıcılar. Çocuklar dairelerde büyüyorlar artık." Omuz silkiyor adam öylece, oturmuş. Fark etmiyor bile omuz silktiğinin. Gözleri kızıllaşan sobasının demirinde. "Ne güzel bir renk," diyor. "Gökyüzündeki kızılık gibi rengi." İçi ısınıyor adamın. İlikleri ısınıyor.

Dizinde ağırlar hissedince kalkmıştı oturduğu yerden. Sobanın o şen gümbürtüsü de azalmıştı zaten. Birkaç odun parçası daha koyuverdi sobaya. O sesi yeniden duymak istiyordu adam. O sesin bu koca kış devam etmesini diliyordu içinden. Güzel bir ritmi vardı sobanın.

O ses.

Ateşin odun üzerinde şaha kalkışının,
onu sarmalamasının usulca
ve bu dansa
kendisinden bir ritim tutmasının
sesi.

Dilsiz ateşin,
odunun bağrına sokularak
çıkardığı o muhteşem ses.
Odunda çatırdamalar.
Belki bir aşkın en yalın hali bu.
Oduunun kendini
koşulsuz ateşe bırakıvermesi.
Kül olacağı belli.

Ve o aç,
susuz saldırışları ateşin.
Kıvılcımlardaki o bitmez iştah.
Kendine kızıl bir ruh üfleyen odunu,
küle çevirme iştahıyla
şahlanması.
Korkunç sabırsızlığı ateşin,
yükseklere doğru uzanma arzusu.
Hiçbir şeyin yetmemesi
ötelere taşma arzusu.

-Başka şeylere sinme,
her şeyi kızıla bürüme.
Bir yalıma bürüme çevresindekileri.-
Kendi çılgınlığından üfleme
hepsinin durağan ruhlarına.

Bu çağrı vazgeçilmez
Kulak arkası edilmez bu çağrı.
Yabana atılır türden değil bu yakarış,
bu arzu.

Bir yerlerde gizli kapaklı
sarmalanmış bir duygudur
sinmiş içimize.

Alevin o şarkıyı söylemesi yeterli.
Kendine çağırır her şeyi.

Kızıla çağırır,
erimeye,
şekil değiştirmeye,
yükseklere uzanmaya.

Bir olmaya,
Ve aynı olmaya.

Bu arzu sonsuz sanırsın,
bitmez, tükenmez.

An vardır ve onla doludur.

Adamın gözlerinde bir şeyler alev alır. Bir çılgınlık parlar adamın gözlerinde. O arzu uyanır. Bu sese duyarsız kalmaz hiç kimse. Ne muhteşem bir çağrı bu! Belki de küle dönmek var sonunda, bu tecrübedir: Tecrübe ağır solur havayı, ateş oynak solur.

Genç bir kız gibidir ateş
Yerinde duramaz mümkün değil.

Ve ateş andır
an her şey.

Ömür andır,
adam andır.

O andır,
bu odadan bir kül bırakıverecek
arkasında.

Adam yorganı çekmişti başı üstüne. Yorganın altında açık gözlerinde alevler gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Her yeri ateş sarmış. Her yerde sıcak bir hava, tatlı bir sıcaklık. Dumanı yok henüz hiçbir şeyin. Önce pencereleri tutuşur odanın, en son masası. Ve elbiseler askılar üstünde. Adamın içi ısınmıştı.

Ateş sokaklara taşar, sokakları dolandır bir çırpıda. Sokaklar kızıla dolandır. Gökyüzünde güneş batmak üzeredir, gökyüzü kızıla bulanır. Karanlık içinde alevler, gökyüzüne uzanır. Her yer aydınlık. Güneş batmadı,

karanlık çökmedi sanki. Elektrik direklerini dolandır alevler. Demirleri erir direklerin, bir bir. Tellerinde uçurtmalar özgür kalır. O yuvada küçük kuşlar var. Tüm evler kızıla boyanır. Anneleri tutar da çocuklarının kollarından, karanlığa karışır. Yuvada kuşlar, bir çığlık. Kanatları küçücük daha, savunmasız. Ve annesiz. Kocaman bir kuş belirir kızıl gökyüzünde. Gözleri kızıl bir kuş, kanatları kızıl. Öyle örter gökyüzünü; öyle örter yuvadaki kuşları. Ve uçar gider. Adam sevinir.

Bir rüzgar eser sonra. Alevler dört yandan şaha kalkar. An kızıldır artık. Gökyüzü alevlerin yurdu. Parlar alevler sonra biraz daha, biraz daha parlar. Bu coşku artık her şey. Çatırdayan bir şeylerin sesi ortalıkta. Eriyen sıcak, vıcık sesler. Ama bir ritimle akan, kıpkızıl, akan öyle sıcak. Sokaklarda akan. Sokaklara sığmayan sonra ve ev ev dolaşan; gökyüzüne yalım yükselen. Sonra bir ara susan, sonra şiddetlenen. Sonra daha deli kıvranan, uzak düşen. Sonra bir olan. Ortalık kızıl bir yalım; sokaklar aydınlık. Herkes gitti. Bir başına deli devinimleri içinde alevler. Öyle gür, öyle asi. Sonra dağlara yürüdü, ovalara yürüdü ateş; denizlere. Kızıl kanat olup, gökyüzüne. Kuşlar da kaçtılar, balıklar da denizinde. Balıklar da... Mavi, kızıla döndü.

Adam uyumuştı galiba, bir uyuşukluk hissediyordu teninde. Gözleri mahmur bakıyordu. Sobası sönmüştü. Akşama birkaç saat vardı daha. Adam ne zamandır yemek yemediğini hatırladı. Karnındaki açlığı duydu. Odaya savrulmuş tahta parçalarına şöyle bir göz attı. Yakmak için odanın köşesine dayadığı kapının diğer yarısı gözüne ilişti. Altında buruş buruş olmuş elbiselerine baktı. Kendisine tiksinererek gülümsedi adam. Zihni berraktı şimdi. O titremeler, sayıklamalar geçmişti. Eski bir şarkı tutturarak kalktı yatağından. Zaten giyinik olduğu kabanını soyunup sandalyesi üstüne bıraktı. Avucunu yüzünü yumdu soğuk suda; saçını elleriyle düzeltti. Kurulandıktan sonra kabanın tekrar giyindi.

Gecenin karanlığı iz düşürmüştü sokaklara. Daha şimdiden akşam yemeği için alışverişe çıkan kadınlar sokaklara dolmuşlardı. Geciktikleri için koşturanlar vardı aralarında. Çocuklar kaldırımlara sinmiş, araçlardan sakındıkları yamalak oyunlarını oynuyorlardı. Sokaktaki bakkala girdi adam; sırasını bekledi. Karar veremeyen bir müşteri gibi dükkândaki raflar üzerinde ağır ağır göz gezdirdi. "İki ekmek," dedi sonunda "On yumurta." Ve poşet istedi. Bakkal sinirli, bir poşet verdi. Bir şey söylemedi parayı sayarken.

-Bakkal sokaktaki tüm evleri ve sakinlerini tanırđı. Huylarını ve hangi suda aktıklarını bilirdi. Ama böylelerine güven olmazdı hiç; iki laf etmezdi böyleleri. Boş bakarlardı karşıdakine. Garip biriydi bu adam. Haftada birkaç kez gelir, birkaç ekmek alırdı. Yumurta, patates ve makarna. Ve yoğurt. Sonra yine yumurta ve patates. Yoğurt ve makarna. Ama şöyle dolanırdı gözleri tüm dükkânın üstünde; dükkânı alacak sanırsın. Sonra günlerce görünmezlerdi ortalıkta. Evlerinin ışıkları yanmazdı. Kuşkulu adamlardı böyleleri.-

Adam sokakta elinde poşeti, o eski türkü dudaklarında, evinin yolunu tutmuştu. Kabanın cebinde taşı öyle ağır, yerindeydi. Bir gülümseme belirdi dudaklarında adamın. Atamazdı artık onu; kendinden bir parça olmuştu o taş. Uzun bir gece yaslanmıştı onun soğuk sıcaklığına. Çamurlu sıcaklığını duymuştu titreyen ellerinde. Kutsal bir nesneye bürünmüştü artık kendisi için. Bu tuhaf ruh haline gülüyordu adam yürürken.

Bir aceleyle kollarını sıvamış, mutfağa girmişti. Piknik tüpü üstünde yumurtaların bir kısmını hazırlamıştı. Büyük lokmalarla yemeğini yerken çayı kaynamaya başlamıştı bile. Ne güzel şeydi şu tokluk hissi. Açlığının gözü doymaz kısmını alt etmişti. Geriye kalan yumurtaları kıracaktı şimdi. Bir özenle yemeğini

hazırlayacak, tuzunu biberini ektikten sonra çayıyla yudumlayacaktı.

Karnın tok

ve gecenin erken saatleriyse

ve yalnızsan,

Küçük hesaplar yapma zamanıdır.

Günlük koşuşturmaların hesabı tutulur

böyle anlarda.

Geçmiş sorgulanır.

Söylenen sözler

ve söylenmeyenler

eleklere vurulur.

Yarın için hesaplar görülür.

Çok sıkıcıdır bu anı gecenin.

Bir tekrardır.

En çok bu anlarda

yalnızlık sıkıcıdır.

Bir başına olmak

Bir başına yaşamak korkunçtur.

Bu an bağımlıdır.

Ve tüm adamlar

bu anlardan korktukları için

akıp giden hayata bağlanırlar.

Kanatlarından vazgeçerler.

Bir sıkıntı gelip adamın yüreğine oturmuştu yine. Evden uzaklaşmak istiyordu. Bir yerlere gitmek, gecenin geç saatlerine kadar sokaklarda yürümek istiyordu. Gidecek bir yerleri olmayanlar için şehir de bir tekrardır; bir bağımlılıktır. Şehirlerden kaçmak gerekir. Adam bunları düşünmek istemiyor. Bir hesaba tutunmak istemiyor bu gece. Vazgeçiyor dışarı çıkmaktan. Sonra kapısından arda kalan son parçayla sobasını dolduruyor. Işığı söndürdüğü odasında sobanın köşesine ilişiyor. Sobası gümbürdemeye başlıyor yine. Utangaç, kızıl bir pembe yanaklarında...

Tok karnıyla uyuşmaya hazır adam duvara yaslanmış, oturuyor. Şişmiş gözleri sobadan tavana yansıyan ışıklara dalıyor. Sonrası gölge oyunları:

-“Kendi felaketin olacaksın,”

diyor biri.

-“Kendine yüzünü dönmüş bir adam, ancak felaket getirir. Yüzünün lanetiyle karşılaşır her zaman, kendine hayran gözler.”

Sonra kızgın bakıyor adama.

-“Her şeyi hak ediyorsun,”

diyor.

-“Yakınmaya hiç hakkın yok.”

Adam, “Yakınmıyorum,” diyor. “Yakınmayacağım.”
Tavanda gölgeler büyüyor. Kızıl gölgeler tavanı kuşatıyor.
Adam ellerini uzatıyor pembeleşen sobanın demirine.

-“Ateş yakar,”

diyor biri.

-“Ateşe yürüme, böyle kaygısız.”

“Bir yol,” diyor adam. “Bildiğim tek yol bu.”

-“Gitme,”

diyor biri.

-“Vazgeç adam olmaktan.”

Adam doğruluyor yerinden, söyleyecek bir şeyler arıyor. Hafızasında hiçbir şeyi yok. Tüm kelimeleri uçup gitmiş. Tutuşmuş bir kelebeğin kanatları gibi sözcükleri.

Odada bir iki dolanıyor adam. Cebindeki taşı masasının üstüne bırakıyor; kabanını sandalyesine. Yatağındaki öteberiyi topluyor; kirli örtüsünü düzeltiyor yatağının. Ve yatağına uzanıyor, bir ölüme uzanır gibi.

Adam yatağında hareketlendi, yatağı sallandı hafif, sonrası sessizlik. Adam dudaklarını yaladı; yutkundu. Gözleri kapalıydı hala. Cılız bir ışık sızıyordu pencereden. Bir eli bir boşlukta, yorganından dışarıya fırlamış, diğer eli yastığında sıkıca kenetlenmişti. Alnındaki düz çizgi kırıştı, gözkapakları titredi bir daha. Yutkundu yine, sonra gözlerini açtı. Gözbebekleri yukarı kayıyordu adamın. Bir şeylere takılmış gözleri. Boşlukta sallanan eliyle alnını sıvazladı; diğer elindeki kırışmış yastığına tuhaf baktı. Boynunda hafif bir ağrı vardı adamın.

Doğruldu yerinden. Kafasını yatağın dayalı olduğu duvara yasladı. Bir daha yutkundu. Ağzında tuhaf bir tat, kül tadı boğazında. Kulaklarında zonklamalar; ne olduğunu bilmediği yankılar. Gözlerinde parıldayıp sönen, sonra aydınlık bir çizgi olup akan, kaybolan bir şeyler. Odasının bildik karanlığına alışan gözleri, sobanın

önünü yığıdığı kap kakak, çaydanlığı... Adam bir şeyi tutup çıkaracak sanki hafızasından. Bir şey var gözünün gerisine düşen karanlıkta. Ne olduğunu anlayamıyor. Bir rüyaydı belki gördüğü, ama ne? Tuhaf görüntüler beliriyor gözlerinde, sonra kayboluyor. Ve dilinde kül tadı. Kül. Bir şeyler var tutup çıkaracak; yutkunuyor adam. Kurumuş ağzı bir tuhaf kokuyor; bir yangın damağındaki.

Elleriyle kaşlarını sıvıyor adam, gözlerini ovuyor. Sonra umarsız bakıyor. Boş gözlerle bakıyor karanlığına odasının. Gidip musluktan su içiyor. Yatağına girse tekrar uyuyabilir mi? Sağ adımıyla atlıyor gazete parçasını sonra pencereye gidiyor. Gökyüzünde yıldızları göremiyor. Elektrik direğinin aydınlattığı boş sokağı izliyor bir süre; sıkılıyor. Yatağına oturuyor. Yorganını dizlerine çekip bağdaş kuruyor. Elleriyle kavriyor yorganını, sarmalıyor kendine. Yatağı hala sıcak. Duvara yaslanıyor başı, gözleri kapanıyor; zihni uyanık. Daldan dala atlıyor düşünceleri. Düne gidiyor adam, -kapalı gözleri- bugüne geliyor, geleceğe gidiyor. Bir yol bulamıyor. Yollarını kendisi tıkamış. Bilmediği zamanlara gidiyor. "Hangi zaman, kimin zamanı bu? Hiçbir şey tanıdık değil." Bir şeylere takılıp kalıyor yine. Ne olduğunu çözecek adam, az kaldı. Başka bir yerde buluyor kendisini; başka bir zamanda. Gözleri yabancı bakıyor adamın, gözkapakları titriyor,

yüzü kasılıyor. Bir yay yüzü, gerilmiş. Dudaklarını ısırıyor adam, kaşı tekrar çatılıyor.

Doğruluyor oturduğu yerden bir süre sonra. Masanın uzağında duran taşa uzanıyor adam; elleriyle yokluyor taşı. Tanıdık bir şeylere dokunacak sanki. Tanıdık bir şeylere ihtiyaç duyuyor. Elinde taşla yatağına uzanıyor; başı üstüne çekiyor yorganını. Taşı ovuyor hala ve bir şeyler mırıldanıyor. Sonra iki yana sallıyor başını. Sımsıkı kapıyor gözlerini yorganının altında. Bir süre hareketsiz duruyor. Güneş doğdu mu merak ediyor ama açmak istemiyor gözlerini. Sırtı kaşınıyor sonra, bacağı ardından. Ve burnu... Adam elinde taşı sımsıkı kavriyor; avuçları kaşınıyor adamın. Sabahın yamacında adam. Ondan habersiz doğuyor gün, ondan habersiz gevşiyor elleri. Gevşeyince bedeni, gözleri özgür kalıyor. Gözkapakları altında gözbebekleri oynaşıyor. Sanırsın bir su birikintisinde kurbağa yavruları, öyle hızlı kayıyor gözbebekleri. Burun delikleri açılıyor, derin soluyor adam uykularında.

Adam uyandıığında gün öğleyi geçmişti. Gün tüm aydınlığıyla odasına dolmuştu. Hava yine de çok soğuktu. Yatağındaki o sıcaklık adamı evde tutmaya yetmiyordu artık. Sokaklar ve gün ona sesleniyordu. On beşindeydi ve kapıda top oynamaya çağıran arkadaşları vardı sanki. Öyle sabırsızlandı yorganının altında.

Dışarıda artık büyümiş arkadaşları. Kimseden haber almıyordu artık. Hepsi kendi yollarını çizmiş olmalıydı. Hiç sanmıyordu adam, geride bir şey kalmış olamazdı. Çok zaman önceydi. Çocukluğuna ait bir heyecanın yüreğinde ansızın yer etmesine şaşırılmıştı adam. Dünsüz yaşamaya o kadar alışmıştı ki. Tarihsizdi adam. Tarihini kendi silivermişti defterinden. Tüm yaşanılanı... Kayıtsız kalmıştı hayata. Bu evi, bu odayı, tarihsiz bir yaşamı o seçmişti.

Adam yataktan doğrulurken kimseyi suçlamıyordu gerçekten. Kendi bile suçsuz sayılırdı. Bir mahkeme değildi ki yaşam. Doğru ve yanlışlar, yaşanılan veya yaşanılmayan kadar önemli değildi. Tüm önemlerini

yitirmişti adam. Dününü, yarınını yitirmişti. Sonsuz bugün vardı. Kuşlar vardı. O elektrik direği, o ev ve sokaklar vardı. Ve cırcır böcekleri.

Ara sıra kapısını yoklayan dün,
kapısız dünyasında
çok şey ifade etmiyordu.

Yine de bazı boşlukları vardı dünyasında,
duymamaya çalıştığı.

Öylece orada,
hemen yanı başında,
gözlerinin altında
bir boşluk vardı.

Odada ve sokaklarda bir boşluk.
Sokaklar bir doluya çıkmıyordu hiçbir zaman.
Hep uzanıyordu.

Yeni yollara bağlanıyor
sonra tekrar uzuyorlardı.

Sonra biten evler,
çamurlu yollar,
boş araziler.

Sonrası bakımsız çocuklardı.
Sonrası gecekondular, yoksunluğu.
Köpekler dolanıyordu çöplerde.
Eski kırık bir çaydanlık,
mavi saydam rengini paslamış

o tikenler içinde.

Eski, yırtık kıyafetler.

Sonrası çöplerdi.

Çöplerde yaşamı kurcalayan insanlar.

Sınırsız, komşusuz hepsi.

Şu şehirden arta kalan bir dünyayı

kurcaladıkları.

Adam evinden çıkarken güneş gözlerini kamaştırmıştı. Sonra alışmıştı sokağa. Çamurlu sokaklar, gökyüzünde beyaz bulutlar... Bir enginlik hissi, bir arınmışlık hissi vardı sokaklarda. Nemli duvarlar nem kokmuyordu sanki. Gölgele evlerin, bir aydınlık içinde çamurluydular. Sokaktaki elektrik direği, ıslanmış bir kuş gibi, ama üşümeyen, oracıkta duruyordu. Çocuklar yoktu ortalıkta. Koşuşturan insanlar yoktu. Sokağın köşesinde dükkânının kapısına çıkmıştı bakkal. Sorusuz, merak etmeyen yüzü, adama sempatik bile gelmişti. Bugün farklı bir şey vardı havada.

*

Adam şehrin kalabalığına karışınca ilkin rahatsız olmuştu. Şimdi çevresindeki insanları izliyordu sadece. Tramvaylarda, otobüslerde, şehrin kocaman meydanlarında koşuşturmalarını izliyordu insanların.

Birbirleriyle şakalaşmalarını, ağırbaşlılıklarını, tedirgin bakışlıları, vurdumduymazları izliyordu. Kaygısızları ve kaygısız görünenleri; rol kesenleri, hüznüleri ve tedirginleri; hırsı gözlerinden akanları izliyordu. Hırsızları, dilencileri, çocukları, seyyar satıcıları ve kadınları; çelimli olanları, hayasızları, utangaçları ve utanmazları... Sonra anne olanları, sonra sıcak saranları. Ve korkakları izliyordu.

Caminin meydana bakan merdivenlerin birine oturmuş, elindeki kuru ekmeği kemiriyordu. Acıkmıştı adam. Saatlerce yürümüş olmanın tüm bedeninden ayaklarına doğru akıveren yorgunluğunu duyuyordu. İnsanların yüzündeki beliren ifadeleri, avını kollayan bir avcı gibi tetikte bekliyordu. Sonra kendisi gibi meydanın uzağına sinmiş insanlara gözü ilişiyordu. Tüm yöresinde bulunan insanlara şüpheyile bakıyordu o zaman. Yavan ekmeğin genzinde bıraktığı kuruluğu; yanıveren, ekşiyen midelerini; susuzluğunu hiçbir şeyin gideremeyeceğini düşünüyordu sonra.

Bu koca meydan sürekli dolan ve boşalan bir kovaya benziyordu. Rüzgârla havalanmış, bir süre bu kirli suda yüzüvermiş bir çöp parçasına benzeterek kendisini, yerinden doğruldu adam. Kovadan akmanın, suyun akışına doğru yüzmenin zamanı geldiğini, yıllardır

edindiği bir önseziyle anlamıştı. Usulca kalabalığa karıştı sonra.

*

Bir süre kalabalıklar içinde dolandı adam. Vakur adımlarla ilerledi meydana. Seyyar satıcıların bağrıışmalarını dinledi. Omuzlarına yılların ağırlığı çökmüş, omuzları düşmüş, kirli beyaz atleti, sinelerinden beyaz kılları taşmış, şişmanca bir adamın yanından geçti. Adamın gözleri terk edilmiş kuş kafeslerine benziyordu. Kaşları birer parmaklık gibi aşağıya sarkmıştı. Adamın az ilerisinde avazı çıktığı kadar bağırarak, tezgâhı üzerinde ürünlerini satmaya çalışan çocuk bir şahin gibi kalabalığı süzüyor; bir avcı titizliğiyle müşterisini bekliyordu. Yüzündeki “büyük adam oldum” ifadesi çocuğun gencecik yüz hatlarına yakışmıyordu. Biraz ilerde birbirlerine el kol hareketleriyle sataşan delikanlılar, bir güç gösterisi sergiliyorlardı meydana. Yetenekli bir satıcı, çevresini dolduran kalabalığı bir sirk göstericisi gibi eğlendiriyordu. Tüm ilgiyi sattığı ürüne toplamayı başarmıştı. Koca memeli, yabancı uyruklu bir kadın büyük beden iç çamaşırları sergilerken, altın dişi kirli bir renkte parlıyordu. Takım elbiseli bir ihtiyar bastonuna yaslanmış, her bir parçada anılarının meydana aktığı ve halen bu anılarda yaşadığı, antika sayılabilecek süs eşyalarına

müşteri bekliyordu. Orta yaşlı bir adam merdivenlerde oturmuş, tezgâhındaki oyuncaklarla oynuyordu. Bu oyuna kaptırmıştı kendisini; farklı bir dünyadaydı şimdi. Biri karnını doyuruyordu duvar dibinde.

Hepsini geçti adam. Her birine ayrı ayrı dokundu; canı yandı. Gözleri yandı adamın. Bir toza bulandı meydan; gözleri toza bulandı. Kuşlara dokunmak istedi; meydanda kuşlar havalandı. Havalanmak istedi onlar gibi; kuşlar hemen indi yer yüzüne. Adam boğulacak gibi oldu, bakındı çevresine. Koca memeli kadının göğsündeki kuşlar da uçuverdi; rengi griye çaldı gıysilerinin. Bulutlar toplandı bir bir. Bastonu titriyordu takım elbiseli adamın. Kurtlar kemiriyordu bastonunu, anılar ihtiyarı. Adam toza bulanık meydanı geçti. Gri bir yağmur yağmaya başlamıştı.

Yağmurlar şehirlerde kirleniyordu.

Şehirler kirletiyordu bulutları, ayı, yıldızı.

Güneş o yüzden ısıtmıyordu ayaklarını.

Gökyüzü kirleniyor,

kuşlar

sığınacak bir mavilik

bulamıyorlardı gökyüzünde.

Yağmur yağıyor,

adamlar kirleniyordu.

Adam çok uzun yürümeyi düşledi bu ara.

Yağmur gri yağdı,
kirlendi düşleri.

Önünde egzoz saçan otobüs griye buladı adamın düşlerini. Geride bırakmak arzusuyla her şeyi, hani acelesi vardır ya bir insanın, öylece koşturuverdi aracın arkasından. Kalırsa yarım kalacak sanki, kalırsa gri kalacak. Adam yetişiverdi bir otobüs dolusu acelesi olana. Bir "Ooh," çekti, nefeslindi bir. Teşekkür bile etti otobüs şoförüne. Şoför babacan baktı. Sanki hiç saçları dökülmemişti şoförün. Sanki kuşları o gökyüzünün griye bulanmamıştı. Dişleri tamdı sanki. Ter kokmuyor, sigara kokmuyordu sanki. Adam koridorunda ilerledi otobüsün.

Yorgun insanları şehirlerin,
elbiseler gibi asılmışlardı
aracın tutacaklarına.

Mevsim kış,
hava yağmur kokuyordu.

Yağmur esiyordu rüzgâr.
Öyle kolay kurumazdı
bu mevsimde ıslanmış olan.

Hem tıkkış asılmışlardı tutacaklara.
Bir nefesleneni olamıyordu
ıslanıyorlardı sürekli.

Şehirler kirli ıslatıyordu.
Gözleri düşmüştü her birinin
düşmüş kaleler gibiydiler.
Saklı tarihler barındırıyorlardı.
Tarihi bir gören yeriydiler.

Otobüs ağır ilerliyordu. Yağmur trafiği durma noktasına getirmişti. Adam duygusuz pardonlar dileyerek nezaket gereği, ama çarpa çarpa hem şehirlilerine, koridorun sonuna gelebilmişti. Üçüncü sınıf bir manzara lüksü yakalayabilmişti sonunda. İki kol üzerinden öyle sağlam uzanabilmişti tutacalara. Aralıktan temiz havayı soluyabiliyordu hem.

Takım elbiseli bir kolun dijital saati öğleden sonra 15:42 olduğunu söylüyordu. Geceye daha vardı. Zamanın önemi yoktu aslında, otobüsün nereye gittiğinin de. İlerde, ters koltuğa oturmuş yaşlı kadın homurdanıyordu. Mutsuzdu besbelli. Bacakları ağrıyordu muhtemelen. Kadının yanında oturan delikanlı, yorgun ve uykusuz görünüyordu. Bir yığın şehir yorgunu yolcu, balık istifi ayakta dikilmişti. Zayıfça bir kol, hayata sarılır gibi sımsıkı, tutacağa sarılmıştı. Ürkek gözleri, bembeyaz teni; gözlerini örtüveren ince tel, uzun saçları. Ağacın dalından düşecek bir meyve sanki. Araç ilerliyordu, gri meydanlar adamın gerisinde kalıyordu.

Suluk bir yeşil
ilişti adamın gözlerine.
Bu mevsimde,
bu şehirde.
Soyu tükenmiş,
solgun,
küçük bir aralık.
Bir park.
Damlar akıverecek sanki üstüne.
Çatıları evlerin
kiremitlerini dökecekler.
Gri bir yeşil,
bir nefeslik alan.
Daracık.
Gözden kaybolmaya kurulu.
Kalın gözlüğüyle bir emekli oturuyor bankında.
Açık, çizgili,
kahverengi ceketine sarınmış adam.
Kırık bir kaydırak,
kanatsız kuş gibi duran salıncak.
Hayatta hep bir tarafı ağır basmış,
ötekine şans vermemiş
bir tahterevallı.
Camın aralığından
hayatın yorgun aralanması.

Bir itişme otobüsün içinde, homurdanmalar. Arka kapıya doğru yönelen şişmanca bir adam, durakta inecek. Kokuyor adam. Ağır bir koku; teni kokuyor adamın.

Durmaksızın akıyor hayat. Araç durağa yöneliyor. Adam kokunun tersine çeviriyor yüzünü. Kalabalıkta, otobüsün boğulan başka bir yeşiline ilişiyor gözleri. Bir çift yeşil göze...

Kırık bir testiden
hayatın kendisi sızıyor sanki
yeşil bir renkte.

Saçları dağınık.
Esmer kavruk bir teni var
genç kızın.

Güneş altında
asma ağaçlarına ait kavruk bir renk.
“Titrek bir mum alevi” sanki ruhu.

Söndü sönecek.
Bulutlu bir gecede
ilk hilal.
Gri bir yeşil hırka kızın üzerinde,
el işi belli.

Sabırsız, yeni yetme bir emek,
göze çarpan örgü modelinde.
Kızın elleri kucağında kenetli.

Suluk uzun bir etek,
bileklerine kadar uzanan.

Adam gözlerine inanamıyordu. Hayatın tüm çıkmazları yanı başındaydı sanki. Hayatın eksik ve tam tarafı... Tanıdık bir şeyler vardı kızın yüzünde, gözlerinde. O bildik, o aradığı, bazen kaçtığı, ağladığı bir şey. Susadığı ama susamadığı; konuşurken pişman olduğu bir şeyler. Bir akarsu, bir çağlayandı da suları çekilmiş. Bir göldü balıksız. Otobüsün köşesine ilişmişti adam. Elinde olmadan ama sakınarak, genç kızı izliyordu. Yüzü geriliyordu izlerken. Birden kan boşanıyordu yüzüne. Ağlamaklı oluyordu. Sonra huzur oluyordu gözleri.

Otobüs şehrin uzak mahallerine doğru yol alıyordu. Her bir yükünü bir mahallede atmış, hafiflemişti şimdi. Dışarıda hafif bir sağanak başlamıştı. Islak egzoz kokusu otobüsün içine kadar geliyordu. Belinin orta yerinden kırılıverecekmiş gibi inleyerek ilerleyen yaşlı yolcu, bir sonraki durakta inmişti. Adam boşalan koltuğa, kızın tam karşısında oturmuştu. Yan koltukta orta yaşlı ve tikleri yüzüne yansıyan bir yolcu, huzursuz ve biraz tehditkâr, otobüstekilere bakıp duruyordu. Genç kız, açık denizde uzun bir yolculuktan sonra görünen kuru toprak misali, bir dinginlik salmıştı adamın üzerine. Bir yangın sonrası

yeşilini koruyan, ama soluk bir gri, tek bölgeydi kızın yüzü. Genç kız sonraki durakta inmek için hareketlenmişti. Utandığından değildi ya, yerinden hareket edememişti adam. Boşalan koltuğa bakakalmıştı öylece. Genç kız araçtan inmiş, kısa bir süre sonra gözden kaybolmuştu.

Adam rastgele bir durakta otobüsten inivermişti. Şehrin uzak semtlerinden birindeydi. Deniz de uzaktı buralardan. Dişleri dökülmüş bir kadın otobüs bileti satıyordu. Şehrin akıntısına bırakmıştı adam kendisini. Suya düşmüş bir yaprak gibi bu akıntıyla ilerliyordu. Şehrin kendine has bir akışı vardı. Yollar yollara, sokaklar sokaklara bağlanıyordu. Bazen genç bir çocuk, bazen yaşlı bir kadın, bazen köşe başındaki dükkân bir dalga oluyordu kendisine yön veren. Bazen bir çığlık, bazen bir kavga, bir sessizlik çağırıyordu adamı kendine doğru. Mezarlıklar, camiler, hastaneler, bir yol oluyordu ayaklarına. Uzun ağaçlar, kara bulutlar, parkta çiçek, gökte kuş yön oluyordu adama. Bu anlarda adam şehrin kalp atışlarını duyuyordu içinde. Sesini duyuyordu şehrin, iniltisini. Şehir, görmesini istediği yaraları açıyordu adamın gözlerine. Adam tepkisiz, yargısız ve tarafsız akıyordu o yöne. Bir şahitti adam ama hafızasız, ama unutkan. Tüm detaylarını unutuyordu hayatın. Bu da adamın ödediği bedeliydi belki, şehirle fısıldaşmasınının.

Sonra her şey birbirine karışıyordu. Gerçekle düşü ayıramıyordu adam, yaşananla yaşanılmayanı. Kulakları şehrin uğuldayan sesinde, dümensiz ilerliyordu. Gökyüzünde bir kuş daireler çizerek kendi yöresinde uçuyordu. İnce kanatlı, gri, soluk bir gölge sanki gökyüzünde. Kanatları rüzgârlarla dolan.

*

Şehir ikinci saatinin durgunluğunu geçmiş, akşam saatinin telaşıyla hareketlenmişti. Adam semtin kenar sokaklarına doğru yürüyordu. Kafasının hemen gerisinde -sanki gözlerinin önünden biraz önce geçmiş ve oralara bir yere saklanmış- bir şeyi çıkarmak, ne olduğunu anlamak için hafızasını yokluyordu. Bir şeyler vardı sanki. Bir şeyleri yaşıyordu ama hatırlamıyordu. Bir şeylerin rüyasını görüyor, bu rüyada soluklanıyor ama ne olduğunu anımsamıyordu. Bu rüyalardan kalma ağız tatları; bu görüntülerden kalma hüznler, sevinçler, sabırsızlıklar akıyordu bedenine. Birkaç saniye içinde kendisinde gerçekleşen ruhsal değişikliklere anlam veremiyordu. Umursamamaya çalışıyordu sonra. İçinde ölmeye yüz tutmuş bir dünya vardı. İçinde bir yanardağ... Koca koca lavları dışarıya akıtmış, kasabaları ve köyleri bu ağırlıkta kaybolmuştu. Geride soğuyan heybetli yüce bir

dağ; geride yanmış, boğulmuş kasabalar kalmıştı. Ansızın yakalanmışlardı. Ansızın bir şeyler olmuş ve bitmişti. Ansızın terk etmişti hayat buraları. Renkler birden solmuştu. Kuşlar yer çekimine inat, o saat öylece havada asılı kalmıştı. Çiçekler solmuş, ağaçlar kurumuştu.

Adam dingin adımlarla sokaklarda ilerliyordu. Nedenlerini unutmuştu adam. Neden yürüdüğünü, neyi unuttuğunu unutmuştu. Neleri geride bıraktığını, nelerini kaybettiğini unutmuştu. Ne iş yaptığını, şu koca dünyada, şu şehirde ne işe yaradığını unutmuştu. “Ailesi var mıydı? Arkadaşları?” Ayağı üşüdüğünde, sırtı kaşındığında annesinin dokunuşlarını hatırlardı, evet. Yüzünü hayal meyal... Bir de kuşları hatırlardı. Cırcır böceklerinin o muhteşem seslerini... Yorulduğunu, ayaklarına vuran ayakkabılarından anlamıştı adam.

Kuru, sıska bir kadın az ilerisinden geçmişti. Esmer teni, yer yer aklaşmış, ince tel fırçalara benzeyen kıvrıkcık saç ve uzaklara bakan gözleriyle farklı bir dünyadandı sanki kadın. Yüzünde buğday yanığı siyah benleri vardı. Sessizce bir şeyler söyler gibi mırıldanan dudakları ileriye doğru sarkmıştı. Dişlerini saklayan, ütülü bir örtü gibi duran dudakları vardı kadının. Mırıltılarını da saklıyordu sanki dudakları. Farklı dünyasına, hızlı adımlarla yol alan kadın gözden kaybolmuştu.

*

Adam güneşin batışını, nasıl geldiğini anımsamadığı bir cami avlusunda, bir taş korkuluğunun önünde oturur karşıladı. Akşam ezanından önce cemaat birer ikişer camiye gelmeye başlamıştı. Cemaatten, yabancı ve meraklı gözlerle selam verenler olmuştu adama. Sonra seyrek, ince tel sakalları yüzlerine akmış, mat gri ve yeşil renkli elbiseleriyle mutlak bir inanç ama yeni yetme sabırsızlığı yüzlerinden okunan iki delikanlı yanından geçiverdi, selamsız. Şüpheyile kıyafetlerini süzdüler. Davetkâr geniş bir gülümsemeye bir ihtiyar selamladı sonra adamı, ağzında duaları.

Adam sırtını cami giriş kapısına dönmüştü. Bahçedeki mezarlığın uzun, yıllanmış mermer ve cami gölgesi soğukluğunun sindiği dingin mezar taşlarını inceliyordu. Uzun ince yapraklı ağaçlar bu küçük mezarlıkta göğe doğru uzanıyordu. Hava yağmur kokuyordu hala. Demin yağan yağmurun kokusu ağacın ve mezar taşlarının kokusuna karışmış, adamın burnuna kadar geliyordu. İçerde hoca namaza başlamıştı. Loş bir aydınlıkla beraber hocanın dualarla terbiye edilmiş sesi içerde yankılanıyordu. Gökyüzünde bulutların örtmeye çalıştığı mat bir aydınlık, yüksek cami duvarından öteye doğru kayıyordu şimdi.

Adam orada ne kadar oturmuştı, hatırlamıyordu. Bir rüyadaydı sanki. Namaz sonrası tespih taneleri gibi dağılan cemaati; elinde parçalanmış bir tespihten arta kalan imameyi ne yapacağını bilemeyen bir çocuk gibi seyrettiğini ve bir süre daha orada kaldığını hatırlıyordu. Akşam karanlığında çamurlu sokaklarda açık birkaç dükkânın camekânından sızan ışıklar arasında yürüdüğünü, açlığını ve üşüdüğünü hatırlıyordu bir de.

6

Adam eve nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Oda sessiz bir karanlığa kesmişti. Perdesiz penceresinden sokak lambasının ışığı odaya, duvarlara yansıyordu. Dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu. Rüzgârın uğultusu yükselip alçalarak odanın içinde yankılanıyordu. Cama vuran yağmurun sesi, - kapısına, duvarlarına vuran bu ses,- yanık bir türkü gibi adamın içine işliyordu. Islak kabanını sandalyesine atıvermiş, ıslak pantolonlarıyla yatağa uzanmış olmalıydı. Yatağının başucunda çamurlu ayakkabıları ve odada ayaklarını sürüyerek geldiğini gösterir çamur izleri vardı. Bu görüntü dışarıdaki yağmur ve rüzgâr sesine karışarak yalnızlığını büyütüyordu adamın. Saçlarındaki ıslaklık yastığını ıslatmış, dalıverdiği uykusundan uyandırmıştı adamı. Yastığından bedenine doğru yükselen küf ve yosun kokusunu duyuyordu adam. Kirli duvarı, içeriye sızan yağmur ve titreyen ışıkla daha bir kirlenmiş, yağmurlu bir akşamın gökyüzü rengini almıştı. Adam

baktığı her şeyde yalnızlığını duyumsuyordu. Islak, soğuk bir yalnızlığı.

Karanlık bir odada bu yalnızlık duygusuyla gecenin soğuşundan öte üşüyordu. Gideceği hiçbir yeri olmadığını acı acı görüyor ve içerliyordu. Acı bir tadı vardı yalnızlığın. Uykulu uyuşuk haline, takatsiz bedenine inat bir pişmanlık duygusunun, bu gece çok diri bir şekilde kalp atışlarına eşlik ettiğini, dehşet içinde fark ediyordu.

Kendinden,

bu odadan,

yalnızlığından

korkuyordu adam.

Gidecek sokakları vardı adamın

bir gün önce.

Fırtınalarında sığınacağı,

kirli,

buruşuk

ama sıcak

bir yatağı vardı.

Asıl bu gece yurtsuz kalmıştı adam.

Sokakları çıkmaz,

yatağı ıslak bir cehennem.

Yatağı dalgakıranlarla

viran bir liman.

“Yeniden başlamak.”

Eski bir alışkanlık tadında

iki kelime çıkıverdi ağzından.

Dudakları titredi sonra.

Dudakları küskün bir çocuğun dudakları.

Kanı çekilmiş,

çatlamaya hazır dudakları

yüzünde kocaman bir yara.

“Yeniden başlamak.”

Yüzünü buruşturdu adam.

Gözkapakları kabul etmedi

öyle usulden kapanmayı.

İçinde büyüyen isyan,

içinde kocamanlaşan bir öfke,

çatacak, devirecek bir şeyler arıyor.

Köksüzdü adam,

kurumuş ağaçlara benziyordu biraz.

Yanmış bir fidana.

Şöyle okkalı bir rüzgâr yıkıverecekti kendisini.

Gözleri büyümüş, gözleri felaketini görmüş bir adamın çaresizliği. Sığınacak bir şeyler arıyordu adam. Bu fırtınada, bu uçsuz deryada bir sandal, bir cankurtaran

simidi. Otobüste gördüğü kızı hatırlamak istiyor hatta seviniyordu biraz. Gökyüzünde kara bulutlar bir umuda yol verecek türden değil bu gece. Yüzünü hatırlayamıyor kızın, gözlerini de. Koca memeli o seyyar satıcı kadın sırtıyor rüyalarında altın dişleriyle.

Nuh hazırlığını yapmıştı,
gökyüzü de.

Geride adamlar kalmıştı.

Geride uyuşuklar,
tembeller

ve günahkarlar.

Geride iki yolun yolcusu olmayanlar,
aradakiler kalmıştı geride.

İnanamayanlar ve teslim olamayanlar.

Zihni uyanık, gözkapakları ağır, yastığında ıslaklık adamın. Yatağında gerilere doğru kayıyordu bir boşluğa, bir uçuruma kayar gibi. Derin bir nefes alıyor adam, kıpırdamıyor. Gözkapaklarının altında hızlı hareket eden canlı bir şeyler duruluyor. Gözlerini açılınca kaldıramayacağı bir pişmanlık odada kendisini bekliyor; biliyor. Elinden bir şeylerin akıp gittiğini anlıyor adam.

Adam iniltiyle sayıklıyordu yattığı yerde. Gözlerinden bir damla yaş ıslak yastığına doğru süzüldü. Sonra bir damla daha... Uykuda mı, uyanık mıydı adam?

Bir kadın süzüldü kapıdan.

Biraz annesine benziyordu kadın,
yazmasını aynı o şekil bağlamış.
İki kuş kanadı
omuzlarında sarkan.
Başının üstünde,
alınını gölgede bırakan
uzantısı yazmasınının.
Güneş değsin istemiyor sanki gözlerine,
gözleri hassas.
Ama gözleri ablasının.
Cam kırığı
ama kırklarını saklayan bir göz.
Tüm canlılığı akmış
ama duruluğu parıldayan.
Cılız bir ışık gözleri,
sıcak,
içine işleyen adamın.
Kış güneşi.
Canlılığı müjdeleyen,
okşayan,
ısıtan gözleri.
Sıcak bir aydınlık.

Ablası odasına süzülüyor adamın.
Bir su

gece akmayı huy edinmiş.
Gündüzleri kuruyan,
gece çağlayan bir doğa harikası.
Usul akıyor ablası adamın yanına.

Koca bir damla daha süzülüyor adamın
yanaklarından. Bir su yatağı yanağı, yanıyor.

Kadın halası oluyor sonra.
Uzun müjdesiz bir sabahın yareni.
Dualar öğretiyor adama,
hoşgörü oluyor.
Bakışlarıyla okşuyor adamı.
Sonra beyaz bir güvercin donunda,
beyaz bir aydınlığa
bulanıyor kadın.
Adama doğru kanat çırpıyor,
adam uyuyor.
Başka mümkünü yok.
Tutsak bir güvercinin hüznü
kadının gözlerinde.
odaya akıyor.
Adam bu hüznünde boğuluyor.
Beyaz kanatlarını geriyor kadın

adamın üstüne.

Yağmur diniyor.

Sokaktaki uğultusu rüzgârların.

Ak kanatlarıyla kadın,

anası gibi gülümsüyor;

okşuyor oğlunu.

Adam yalvarıyor,

dileniyor adam.

Kabuğunu soyunuyor o an,

inceliyor.

Dokunsan yüreği akacak,

dokunsan çatlayacak,

dökülecek adam.

Halası dokunuyor,

ablası okşuyor kardeşini.

Öbek öbek pulları dökülüyor adamın.

Katmer katmer derisi.

Nasırları akıyor yüreğinin,

geceye.

Zaman bir hayatı geriye sarıyor.

Adam savunmasız kalıyor,

ağlıyor.

Adam yüzünde bir tebessüm, ağzında bir şeyler mırıldanarak döndü yatağında. Gün doğmuştu. Aydınlık bir kış güneşi dolmuştu odasına. Bu taze aydınlık adamın yüzüne akmişti. Adamın yüzündeki o gergin ifade yumuşamış, çatık kaşı silinmişti yüzünde.

Adam odaya dolan kanat çırpma sesiyle uyanmıştı. Gözlerini açtığı ilk anda duru bir aydınlığa bulanmış odasını tanımamış; bir başka evde, bir başka dünyada olduğunu düşünmüştü. Odasında kanat çırpan beyaz güvercini bu gerçek olmayan dünyanın bir işareti olarak görmüştü.

Her şeyi kabul edecek bir erdemin izi vardı şimdi adamın yüzünde. Kederini yaşamış, sırasını savmış mutlu bir adamın gülümsemesi ve yorgunluğuyla yaslanmış duvarına. Derisi incelmışti şu birkaç gün içinde. Soluduğu hava, damarlarında dolaşan kan bir ışığa kesmiş parlıyordu sanki odada. Yumuşak, huzur dolu, beyaz bir aydınlıktı bu. Duru bir ırmağın çakıl taşları gibi parlayan

gözleri... Çatık kaşlı, karanlık bakan o adam yoktu artık odada.

Taze nefesleniyordu yatağında adam. İçinde bir çağlayan gibi büyüyen, bir çığ gibi gürültülü bir yaşama sevinci. İçinde kaynağını bilmediği bir yer altı zenginliği. Bir gömüdü keşfetmişti içinde, bir hazine çıkıvermişti meydana. Bedeninde bu coşkunluğu duyarak, -ayak sızlamalarından, el kurumalarından ve kaşınmalarından uzak- sarhoş bir mutlulukla bakıyordu çevresine. Odasındaki her şey hoş görünüyordu gözüne. Yatağı, kırış ve kirli çarşafı, ağır yorganı, ıslak yastığı; nemli duvarı, penceresi, masası, sandalyesi; ayakkabıları, askısı ve kabanı; tahta kırıkları ve eğri sobası bu adamın aydınlığına ilişemiyor, adamın bakışlarını gölgeleyemiyordu.

Sobasının üstüne konmuştu bu güvercin. Kuşun genzinden çıkardığı derin, sürekli, kesik bir ses yarım kanat çırpmalarına karışıyor, büyüyordu. Bir kalp atışını andıran bu ses odada ve adamın içinde yankılanıyordu. Adamın yüreği, bir davulun içindeymiş gibi tutsak, atıyordu. Güvercinin her deviniminde bu davul gümbürdüyor, bu sesle adamın kalbi inceliyordu. Hayatın kalbini duyuyordu o zaman. O yalnızlığı, o uzaklığı yitiyordu. Siyah beneklerin düştüğü kanadında güvercinin, düşünle gerçek arasındaki çizgiyi fark ediyordu. Kuşun kanat uçlarında geceyle gündüzün, gerçeğe

hikâyenin sınırını çizen bir tan yeri, bir ufuk çizgisi, ince bir hayat çizgisi olarak, siyah ve beyaz, odanın basık tavanından çok uzaklara doğru uzanıyordu.